

צלם הלגיון

במרכזו של רחוב ממילא המבוחר שכב לגיונר זה מאחורי שטי חול, ובידו מצלמה. הוא התכוון לצלם, כנראה, את המיצעד של צה"ל, שנע לא הרחק ממנו. אך קשה להבין לשם מה בחר עמדתו תצלום בלתי-

נוחה ונמופה כזו. תמונה זו צולמה ללא עזרת הסלסקופ, ממרחק 20 מטרים בלבד ממקום הימצאו של החייל הירדני, כשצלם העולם הזה עומד גלוי לנגד עיניו של הלגיונר. אפשר להבחין בבירור בתג הלגיון על כומתתו של החייל הערבי אך סמלי יחידתו מוסתרים.

פף לעברי ברובהו. החלטתי לנתק את המגע.

★ ★ ★

המדך חופיין במגדל

עתה כבר הרגשתי את עצמי עכבר חזית אמיתי. במקום לעזוב את שטח ההפקר, טיפסתי אל מעלה אחד הבתים הירוסים-למחצה, עד הגג. שם, מאחורי גל הריסות, הקמתי את החצובה הכבדה שלי והתכוננתי לכמה צילומים רציניים.

כמשך שעה ארוכה סקרתי את החומות. בדרך כלל אפשר לראות עליהן חיילים ומי טילים. הפעם הכל היה שקט ומתוח. איש לא טייל. רק בעמדות ישבו החיילים וצפו לעבר ירושלים העברית. הבחנתי בכירור כי לגיונרים היושבים ליד מכשירי קשר. מן הסתם מסרו תיאור שוטף של הרכב טור ה- מצעד והתקדמותו.

עברתי ממקום למקום, וצילמתי עמדות שונות: לגיונר מביט במשקפת, מעל למעקה של גג שטוח; אורח לבוש חולצה אדומה פרחונית — תייר אמריקאי שבא להגוג את הצד השני של מסבע העשור? התרכזתי במיוחד על מגדל דויד. מתחת לכיפה החדה, על המרפסת העגולה הידועה, הבחנתי כי כמה דמויות. מאוחר יותר נודע לי כי הן מלך חוסין היה אותו יום בעיר העתיקה, ואם כן יש להניח כי גם הוא בא לחזות במיצעד, ומיגדל דויד הוא נקודת תצפית מצויינת לכך. מי יודע? אולי פגעתי בכול, מכלי לדעת?

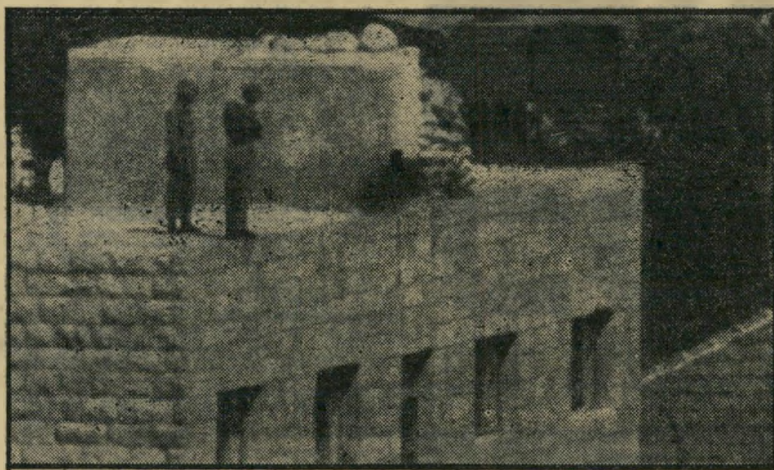
★ ★ ★

בעצם, אפור לצדם

קיפתי את מצלמתי וחזרתי לישן. ראל. שם פגשתי שני שוטרים, שהשתאו ממנו לראות צלם עתונות בחלק שומם זה, הרחק מהמולת המיצעד. באדיבותם הרבה השאלו לי את משקפתם. "הבט שם", אמר לי אחד מהם, בהצביעו לעבר החומה, "יש שם בחורה".

התבוננתי במשקפת. ואמנם, שם, בדיוק באחת העמדות שצילמתי קודם לכן, עמדה בחורה אירופית, ליד לגיונר. אני מוכרח לצלם את זה! הצהרתי, והתחלתי מתקדם שוב לעבר שטח ההפקר.

"אסור!" פסקו השוטרים, ועצרו בעדי. "זה מסוכן מדי".

עמדה על הגג

שני לגיונרים עומדים ליד פיליבוסק, הבנוי על גג אחד הבתים בקירבת הגבול. במקום זה נראה ריכוז גדול של חיילי הלגיון שהיו במצב הכן. הלגיונרים לא הראו כל סימני עצבנות, נראו שלמים ביותר.

נקודת תצפית

לגיונר עוקב אחרי תנועות צה"ל בעיר החדשה, במרחק לא רב מהמיצעד, בעזרת משקפת'סדה. לידו עומד לגיונר שני ואזרח לבוש חולצה אדומה מקושטת בפרחים. כפי הנראה תייר מסרן שהצטרף לחיילים.

קירות המגן, בדרך לביתם, בשטח ההפקר. ערכתי חשבון נפש קצר. אם אעבור, אמרתי לעצמי, קיימות שלוש אפשרויות: 1) שהי לגיון הערבי לא יירה בי; 2) שהוא כן יירה בי; או 3) שיסתפק, לכבוד החג, בזריקת אבן.

במקרה הראשון, הייתי זוכה לצילומים הי- מיוחלים ומציל את היום. במקרה השני יכולי תי לראות את אשתי האלמנה מתיפחת בכבי, על שנהרגתי מבלי שאפילו אחיש את ביטוח החיים שלי; והרצח מתנפח לתקרית-גבול אשר שוב תעמיד את העולם הזה במרכזו שערורי ריה ציבורית. המקרה השלישי היה בלתי- נעים עוד יותר: קליעה טובה באבן הייתה הורסת לי כמה מאות לירות של ציוד — ולך תגיש חשבון למלך חוסין.

לבסוף אמרתי לעצמי: אם ילדים יכולים לעבור את הקיר, אוכל לעשות זאת גם אני. הירדנים בוודאי לא יעזו להתחיל בעסקים בדיוק ביום שכמה עשרות טנקים של צה"ל נותנים לי חיפוי עורסי. ליתר בטחון הוצאתי את חולצתי ממכנסי, עיקמתי את כובעי-המצ' חיה האדום שלי, תירגלתי תנועות של אדם הלועס מסטיק — גשמתי די עמוק, וצע' דתי קדימה.

★ ★ ★

ידידי אחמד

מן מודלי, במרחק עשרים מטר, מאחורי ש- קיחול, שכב לגיונר אימתני, וכיחן אלי — מצלמה! הוא לחץ על ההדק, הרים את ראשו ועשה לי תנועה להסתלק. נבזות! לו מותר ולי אסור? צעקתי לעברו: "אמריקאן טוריסט!"

כנראה שגם שם פירסמו מודעות עם חרוזים "הסבר פניך לתייר / ורכשת ידי, יא אבו כהיר". על כל פנים, כשכיוונתי אליו את מצלמתי, לא התנגד. להיפך, הוא התרומם מעט, ושוב צילם אותי. הוא צילם אותי, אני צילמתי אותו. הוא צילם אותי, אני צילמתי אותו. בקיצור, זה היה יכול להימשך עד היום. שני חובבי צילום כאלה לא נפגשו מזמן!

אך אחמד שלי — או שמא מותר לי כבר לקרוא לו ידי — לא היה הלגיונר היחידי שהוסק על חומות ירושלים. מאחורי קיר הבטון התרומם במלוא קומתו, על חומת ה- עיר העתיקה, לגיונר אחר. הוא עשה תנועות מורחיות בלתי-ידידותיות. במלים אחרות: נ"י